

живѣ-тъ водѣ, отъ който който піе не ще да ожедиѣ въ вѣки, и която извира въ *животъ вѣчный* (Іоан. 4; 13, 14). Така когато Евреи-тъ дойдохъ при него да ядѣтъ отъ хлѣбове-тъ които имъ чудесно даде, той начинѣ да ги учи за духовный-тъ хлѣбъ, който слѣзе отъ небе-то (Іоан. 6; 26—33). Тоя хлѣбъ бѣше самъ си, който щѣше да ся пожъртвува на кръсть-тъ за животъ-тъ на свѣтъ-тъ, както той самъ тълкува: *Азъ съмъ хлѣбъ-тъ животный който е слѣз-налъ отъ небе-то, — хлѣбъ-тъ-който ще дамъ азъ, е моя-та плѣть, (и отъ това е явно че Іисусъ не говори за сѣщо-то си тѣло, защото сѣщо-то му тѣло не слѣзе отъ небе-то.)* който азъ ще дамъ (на кръсть-тъ) за животъ на свѣтъ-тъ” (Іоан. 6; 51). Ный ядемъ духовно отъ тѣзи плѣть, или съ други думы, приемамы ползѣ отъ страданія-та Христовы на кръсть-тъ чрѣзъ вѣрѣ, както Христосъ въ тѣзи сѣщѣ-тъ главѣ ни тълкува: “Азъ съмъ хлѣбъ животный; който иде при мене нѣма да огладиѣ; и който вѣрува въ мене нѣма да ожедиѣ.” Ст. 35.

Пакъ въ тѣзи стихове е речено, “Който яде плѣть-тъ ми и піе кръвь-тъ ми *има животъ вѣченъ.*” Но видѣхмы че придобывама вѣчный-тъ животъ чрѣзъ *вѣрѣ-тъ* (Іоан. 3; 16, 36; 6; 40). И Христосъ пакъ сѣщо-то казува въ тѣзи главѣ, ст. 47. “Който *вѣрува въ мене* има животъ вѣченъ.”

Най послѣ, за да прѣдвари всяко криво тълкованіе, Христосъ ясно казува че не говори буквално за плѣть-та си. “Духъ-тъ е онова което дава животъ; плѣть-та нищо не ползува; думы-тъ